До Франції два гренадери йшли,
Що були в російському полоні,
А як у німецьку господу зайшли,
Схилили чоло на долоні.

Пірнули сердеги в журливих думках
Об рідного краю злій долі,
Що військо велике розбите у прах,
А цісар, їх цісар в неволі.

Заплакали гірко, і сльози рясні
В очах їх жалібно тремтіли.
Один з них промовив: "О, горе мені,
Як рани старі заболіли".

А другий говорить: "Скінчився наш спів,
Не жаль було б нині вмирати,
Та жінка і діти зостались самі,
Прийдеться самим загибати".

"Пусте жінка й діти! При чім вони тут!
Гей, інші тепер в мене болі.
Як будуть голодні — в старці хай ідуть,—
Мій цісар, мій цар у неволі.

Ось слухай: як стріну в дорозі я скін,
Сповни мою волю послідню,
Візьми мертве тіло до рідних сторін,
Щоб в землю я ліг свою рідну.

Та знай: в домовину мені не забудь
Рушницю покласти у руку,
Пропам'ятний хрест мій положиш на грудь
І вірну припашеш шаблюку.

От бачиш, я, брате, так хочу лежать,
Немов на шпильдвах, в домовині,
Аж чую в могилі я громи гармат
І гомін копит на долині.

Як цісар над гріб мій конем надлетить,
За ним стануть кулями бити,
Я встану із гробу й візьму в руки щит,
Щоб цісаря ним заслонити!"

***

Джерело:Цифрова Українська Бібліотека.